

mands opfattelse – han ville være meget ked af, hvis der blev klonet, så der var en mere af mig. Derfor er vi imod. Men jeg vil ikke stå skråsikkert og sige, hvad der kan ske om 30 år; det er ikke en fortaelse fra min side.

Det, spørgsmålet så går på, er: Hvis der nu er en behandlingsmulighed for mennesker i dag, som ikke vil kunne overleve uden denne, er det så Enhedslistens opfattelse, at de vil sætte nogle grænser, fordi de kan ikke lide det, de ikke vil beskæftige sig med det? Er det sådan, jeg skal opfatte Enhedslistens bidrag til denne her debat?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg håber, at uanset hvad der måtte ske teknologisk, og uanset hvad man i nogle lande rundt omkring i verden måtte forske i, at Socialdemokratiet står fast på, at man ikke vil acceptere kloning af mennesker. Ligeegyldigt hvad det så måtte vise sig at kunne give af behandlingsmuligheder for sygdomme, som vi i dag ikke kan behandle, ville jeg ikke acceptere kloning af mennesker.

Jeg mener, at hver gang vi rykker grænsen lidt, kommer vi tættere på. Det er så forskelligt, hvor vi sætter den, og jeg sætter den altså der, hvor jeg ikke vil bringe børn til verden, for at de kan bruges til at hjælpe andre børn.

Det siger jeg vel vidende, at der så er en behandlingsmulighed, der ikke kan bruges, og at der måske ikke er andre behandlingsmuligheder i dag – ligesom der er en række andre sygdomme, som vi i heller ikke har behandlingsmuligheder for i dag, ligesom der er en række børn rundt omkring i verden, som vi ikke hjælper af økonomiske årsager.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Tove Videbæk som ordfører.

Kl. 19.00

Tove Videbæk (KD):

Der står i bemærkningerne til lovforslaget her, at det er vigtigt, at der snarest muligt iværksættes behandling med ægsortering for at bidrage til barnets overlevelse. Det står der helt konkret.

I Danmark er der hidtil foretaget flere hundrede forsøg med ægsortering, og der findes vel en håndfuld børn, som er skabt på denne måde. Succesraten er ikke stor, og når der så yderligere skal sorteres for vævsforlidelighed, ja, så bliver sandsynligheden endnu mindre.

Vedrørende denne her nye sag og det her lovforslag har Det Ethiske Råd i sit høringssvar nævnt det betænkelige ved den meget lille sandsynlighed for, at forehavendet lykkes, og min bemærkning er, at det er ubegribeligt, at man udsætter så fortvivlede forældre for et sådant pres med en så lille sandsynlighed for succes.

Det Ethiske Råd skriver i sit høringssvar, at hele rådet ønsker at bemærke, at med den nuværende teknik er sandsynligheden for, at der efter den samlede behandling fødes et rask, levende barn med samme vævstype som det syge barn, ganske lille.

En sådan familie udsættes for mange smertefulde situationer og får skuffelse på skuffelse. Det er klart, at vi som samfund, som enkeltpersoner, som udvalg, som partier, som forældre vil gøre alt, hvad vi overhovedet kan for at redde et sygt barn; det er der nok ikke forskel på, uanset hvor vi hører til.

Men hvordan kan vi undgå, at en familie i den grad udsættes for pres, ved at man fortæller dem, at blot denne lov vedtages, så er der mulighed, når der ikke p.t. er belæg for at sige, at det virker? Jo, man har da prøvet i USA nogle steder, og i England, ja, der har de prøvet i et enkelt tilfælde, har vi hørt, hvor det var tilladt, og det er så ikke lykkedes.

I bemærkningerne står der endvidere, at det raske barn ikke i forbindelse med donation må udsættes for indgreb, der i sig selv er uacceptable, f.eks. fordi de er velfærdstruende, i alvorlig grad smertefulde eller på anden måde krænkende. Hvis behandlingen ikke lykkes i første omgang hvad så? Skal det her barn så stå til rådighed med knoglemarvsudtagning, blodtransfusioner osv.?

Vi ved, at det barn har det rette væv, så barnet kan jo dårligt nok sige nej, og det er jo kommet til verden med det formål at kunne holde en ældre bror eller søster i live. Hvilke smerter er det, vi påfører et sådant barn? Hvor meget kan man tillade sig at stikke og prikke i dette barn, før det kan kaldes uacceptabelt, i alvorlig grad smertefuldt eller på anden måde krænkende? Barnet er jo kommet til verden med det formål.

Ti medlemmer af Det Ethiske Råd skriver i deres høringssvar, at et væsentligt argument imod den behandlingsform er, at det kommende barn i udgangspunktet anvendes alene som middel og ikke er et mål i sig selv, hvilket er en krænkelse af barnet og også på længere sigt kan bidrage til at ændre vores opfattelse af mennesket og familien.